

[Aksel Larsen.]

lavere end generaldirektører, som mig bekendt står i højere lønklasse end departementschefer.

Der er nu engang forskel på at have et politisk hverv, hvortil man er valgt eller udpeget, og at have en tjenestemandstilling. Det kan meget vel tænkes, at den mand, der har fået et politisk tillidshverv, må affinde sig med at have en mindre løn end den, der har en tjenestemandstilling eller lignende stilling, og som har arbejdet sig op gennem graderne og må anses for at være prøvet med hensyn til sine kvalifikationer til at beklæde denne stilling. Jeg tror altså ikke, at det er helt rigtigt at koble disse to ting sammen og sige: nu forhøjer vi tjenestemandslønningerne, nu giver vi departementschefen en lønforhøjelse, og så må ministeren selvfølgelig også have det. Men det bevirker ganske vist ikke, at jeg vil anse det for urimeligt, at man foretager en regulering af ministerlønningerne opad. Jeg mener blot, at det ikke hænger umiddelbart sammen med tjenestemandslønningerne.

Man har her diskuteret spørgsmålet om ministrenes reelle lønninger. Man har henvist til, at flertallet af ministre såvel i den nuværende som tidligere regeringer samtidig er medlemmer af folketinget og altså får deres vederlag som folketingsmedlemmer, og det vil sige, at de alligevel har adskilligt mere end ministervederlaget. Det er fuldstændig rigtigt, men hvis man vil anlægge det synspunkt, så skal man altså lave en ganske særlig lov — det er der ganske vist også tilløb til i regeringens lovforslag — om, hvorledes ministre skal aflønnes, når de ikke er medlem af folketinget. Jeg tror, det er et noget uheldigt princip, men da jeg er klar over, at der bliver tid til at overveje sagen, vil jeg tillade mig, til dels foranlediget af den diskussion, der har været, at bringe noget andet ind i debatten.

Man siger, at de ministre, der er medlemmer af folketinget, ikke har noget arbejde her i folketinget — de skal være her, når der skal stemmes, det er rigtigt — og er det så egentlig ikke urimeligt, at de er medlemmer af folketinget? Er det ikke sådan, at disse ministre har eller burde have så meget at gøre som ministre, at de ikke skulle tilbringe så mange timer praktisk

talt hver eneste dag her i folketinget, som tilfældet er, eller sidde på spring i deres ministerier for at nå over til vigtige afstemninger?

Det har været fremme i et eller andet dagblad, jeg husker ikke i øjeblikket hvilket, at i Norge har man den skik, at hvis et stortingsmedlem bliver minister, træder han midlertidigt tilbage som stortingsmedlem, og hans stedfortræder kommer ind. Jeg er ikke fremmed over for den tanke, om man ikke kunne gøre noget lignende her. Man kan selvfølgelig sige, at det vil i hvert fald ikke blive nogen besparelse for staten, for så skal ministerens stedfortræder jo ind som folketingsmedlem og have sit vederlag herfor. Det er ganske rigtigt. Man kan også sige, at man nok kan nå at udføre arbejdet, selv om den del af folketingets medlemmer, der er ministre, ikke kan deltage i folketingets løbende arbejde. Det kan man alt sammen sige. Men det ligger dog vist sådan, at den danske stat ikke er i den grad fattig, at man behøver at se på, hvorledes man kan spare penge ved at have ministre som folketingsmedlemmer.

Jeg stiller naturligvis ikke her ved første behandling forslag om, at man skal indføre det norske princip, men jeg henstiller alt dette til overvejelse. Det kunne jo være, at man skulle gå den vej, men så tror jeg ganske vist, at man bliver dobbelt nødt til at regulere ministrenes lønninger.

Så må jeg sige noget andet, dels i fortsættelse af den debat, vi havde, da vi for 10-12 år siden i et udvalg diskuterede ministerlønningerne, og dels foranlediget af den offentlige debat, der har været om det forslag, vi her behandler.

Det har i den offentlige debat, ikke mindst i den konservative presse, været fremhævet, at man efterhånden er ved at komme lidt langt ud i uanstændighed, for ikke alene har stats- og udenrigsministeren, men også folketingsmedlemmerne en del af deres løn skattefrit. Det er uanstændigt, og det er usandt at sige noget sådant. Folketingsmedlemmerne betaler skat af hele deres løn — det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft nikker. Hvis det ærede medlem har indflydelse på Berlingske Tidende, kunne han måske få Berlingske Tidende til at underrette sine læsere herom. Derudover får folketingsmedlemmerne et omkostnings-